

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 131/04-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť E. Š., bytom P., zastúpenej advokátom JUDr. B. Š., Advokátska kancelária, P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 143/99 z 22. februára 2000 rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 13 C 41/02-92 z 31. marca 2003 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Co 312/03-107 z 10. decembra 2003, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť E. Š. v časti namietajúcej porušenie svojho základného práva uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 143/99 z 22. februára 2000 a rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 13 C 41/02-92 z 31. marca 2003 **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

2. Sťažnosť E. Š. vo zvyšnej časti **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. apríla 2004 doručená sťažnosť E. Š., bytom P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. B. Š., Advokátska kancelária, P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 143/99 z 22. februára 2000 o dovolaní sťažovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 20/99 z 28. júna 1999 o neplatnosť skončenia pracovného pomeru dohodou a náhradu mzdy, rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 13 C 41/02-92 z 31. marca 2003 o zaplatenie 353 053 Sk z titulu náhrady škody spôsobenej advokátom v rámci výkonu svojho povolania a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 312/03-107 z 10. decembra 2003 o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu č. k. 13 C 41/02-92 z 31. marca 2003.

Podľa tvrdenia sťažovateľky najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 4 Cdo 143/99 z 22. februára 2000 odmietol dovolanie sťažovateľky, ktoré podala v zastúpení svojím právnym zástupcom z dôvodu oneskoreného podania dovolania. Najvyšší súd v tomto uznesení označil ako účastníka konania (odporcu) Strojservis, štátny podnik v likvidácii, pričom účastník mal byť správne označený Stavoservis, štátny podnik v likvidácii. Okresný súd a krajský súd opreli svoje rozhodnutia o toto nulitné rozhodnutie najvyššieho súdu. Tým boli zmarené všetky nároky sťažovateľky. Vzhľadom na to sa javili ako splnené zmluvné podmienky z uzatvorenej poisťovnej zmluvy medzi Slovenskou advokátskou komorou a KOOOPERATIVA poisťovňou, a. s., podľa ktorej nastupuje zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú klientovi z titulu výkonu povolania. Sťažovateľka sa snažila riešiť túto

poistnú udalosť dohodou so zodpovedným advokátom a poisťovacou spoločnosťou, avšak bezvýsledne. Advokát sťažovateľky podal aj podnet na mimoriadne dovolanie, avšak tomuto podnetu nebolo vyhovené. Sťažovateľke neostávalo nič iné, iba obrátiť sa na okresný súd so žalobou o náhradu škody voči advokátovi, ktorý zmeškal lehotu na podanie dovolania. Okresný súd vo svojom rozsudku konštatoval, že advokát porušil svoju povinnosť, avšak náhradu škody sťažovateľke nepriznal. Krajský súd v odvolacom konaní potvrdil rozsudok okresného súdu. Sťažovateľka sa dožadovala, aby krajský súd vo svojom rozhodnutí vyslovil prípustnosť dovolania, čomu krajský súd nevyhovel a v odôvodnení rozhodnutia o tom nie je ani zmienka.

Porušenie svojich základných práv vidí sťažovateľka v tom, že postupom najvyššieho súdu bolo porušené právo stanovené v čl. 6 ods. 1 prvej vete dohovoru – teda právo na súdne rozhodnutie bez prietáhov v konaní vzhľadom na to, že podľa názoru sťažovateľky nulitné rozhodnutie súdu nemôže vstúpiť ani do právoplatnosti, ani do účinnosti. Postupom okresného súdu a krajského súdu bolo podľa názoru sťažovateľky porušené právo stanovené v čl. 46 ods.1 a v čl. 46 ods. 3 ústavy a súčasne bolo porušené aj právo zakotvené v čl. 6 ods. 1 prvej vete dohovoru. Týmito konaniami bolo podľa tvrdenia sťažovateľky porušené základné právo na súdnu právnu ochranu bez prietáhov v konaní, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie a náhradu škody.

Sťažovateľka si uplatnila primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 000 Sk z dôvodu, že utrpela škodu vo výške 353 053 Sk, ktorej sa nemohla úspešne domôcť, a súčasne trpela psychickou traumou spôsobenou spormi o svoje práva. Sťažovateľka strádala aj finančne, pretože ďalší potenciálni zamestnávateľia ju priamo či nepriamo odmietli zamestnať z dôvodu existencie pracovného sporu sťažovateľky s jej posledným zamestnávateľom. Tým sa sťažovateľka dostala aj do nedôstojného sociálneho postavenia. Stav psychickej záťaže vyvoláva u sťažovateľky stres, ktorý negatívne ovplyvňuje jej zdravotný stav.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti doručenej ústavnému súdu navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. uznesenie Najvyššieho súdu SR č. sp. 4 Cdo 143/99 je nulitné z dôvodu absencie právoplatnosti a účinnosti tohoto uznesenia, ku ktorej došlo nesprávnym označením účastníka konania – žalovaného. Žalovaný, tak ako ho označilo citované uznesenie neexistuje a z toho dôvodu nebol a ani nemohol byť účastníkom konania. Týmto konaním spôsobil Najvyšší súd SR prietahy v súdnom konaní č. 4 Cdo 143/99, čím porušil základné právo sťažovateľky stanovené v čl. 6 ods. 1 prvá veta medzinárodného Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd SR ukladá Najvyššiemu súdu SR prejednať dovolanie sťažovateľky – navrhovateľky zn. A-Jn-Si-56/97-S zo dňa 26. 8. 1999 v spore vedenom na NS SR pod spisovou značkou 4 Cdo 143/99 a rozhodnúť o tomto dovolaní do 6-tich mesiacov od vyhlásenia tohoto nálezu.

2. Rozsudkom Okresného súdu v Prešove vedeného pod spisovou značkou 13 C 41/02 zo dňa 31. 3. 2003 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. 2 Co 312/03 zo dňa 10. 12. 2003 boli porušené základné práva sťažovateľky – navrhovateľky stanovené v čl. 46 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ako aj ustanovenie čl. 6 ods. 1 medzinárodného Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to tým, že uvedené súdy:

a) nepreverili právoplatnosť a účinnosť uznesenia Najvyššieho súdu SR č. 4 Cdo 143/99, aj keď sa ho vo svojich rozsudkoch dovolávali.

b) neuplatnili v týchto konaniach procesné postupy, ktoré by zabezpečili náležitú súdnu ochranu práv a oprávnených záujmov sťažovateľky – navrhovateľky.

c) nepriznali sťažovateľke – navrhovateľke nárok na náhradu škody, aj keď zodpovednosť za škodu bola preukázaná.

d) pričom Krajský súd v Prešove v odvolacom konaní nevyhovel návrhu sťažovateľky – navrhovateľky na vyslovenie prípustnosti dovolania v rozsudku, čím neprípustne obmedzil jej základné právo na súdnu ochranu a tým aj bolo sťažovateľke upreté práv na spravodlivé súdne konanie. Ústavný súd ruší rozsudok Okresného súdu v Prešove č. 13 C 41/02 zo dňa 31. 3. 2003 a rovnako tak ruší rozsudok Krajského súdu v Prešove č. 2 Co 312/03 zo dňa 10. 12. 2003 a vracia vec na opätovné prejednanie súdu prvého stupňa.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 500.000,- Sk, ktoré sú povinní zaplatiť všetci porušovatelia spoločne a nerozdielne do 15 dní od vyhlásenia nálezu Ústavného súdu SR. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Podľa právneho názoru ústavného súdu nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ústavy považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

1. V časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 143/99 z 22. februára 2000, sa sťažovateľka domáha ústavnej ochrany až po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty. Ide o uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté o odmietnutí dovolania sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu z 28. júna 1999 o neplatnosť skončenia pracovného pomeru dohodou a náhradu mzdy. Taktiež aj v časti,

v ktorej sťažovateľka namieta porušenie základných práv rozsudkom okresného súdu č. k. 13 C 41/02-92 z 31. marca 2003 nebola sťažnosť podaná v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú (bod 1 výrokovej časti uznesenia).

2. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľka ďalej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 13 C 41/02-92 z 31. marca 2003 o zaplatenie 353 053 Sk z titulu náhrady škody spôsobenej advokátom v rámci výkonu svojho povolania a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 312/03-107 z 10. decembra 2003 o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu č. k. 13 C 41/02-92 z 31. marca 2003.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o zjavne neopodstatnenú sťažnosť. Namietať porušenie svojich práv v konaní pred ústavným súdom sú totiž oprávnené len tie fyzické osoby alebo právnické osoby, ktoré splnili všetky zákonné podmienky spojené s nadobudnutím a uplatňovaním takýchto práv. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je jej zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namieta sťažovateľ (I. ÚS 53/96, I. ÚS 62/96, I. ÚS 20/97).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu na predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami,

ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa porušenia základného práva na súdnu ochranu, ústavný súd uviedol v rámci svojej rozhodovacej činnosti, že podstata tohto práva spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Ďalej uviedol, že postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Nakoniec zdôraznil, že ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy, pričom ústavný súd súdnu ochranu v konaní o sťažnosti poskytuje iba vtedy, ak porušenie procesným práv účastníkov konania chránených zákonmi (napr. Občianskym súdnym poriadkom) je súčasne aj porušením základného práva alebo slobody upravených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

Čl. 46 ods. 3 ústavy sa zaručuje základné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Tejto ochrany sa možno domáhať len v medziach zákona. Týmto zákonom je zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. V danom prípade ústavný súd nemá právomoc rozhodovať o nárokoch na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím všeobecného súdu (I. ÚS 6/94). Ak sa sťažovateľka domnieva, že ide o nezákonné rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu, prípadne najvyššieho súdu, v dôsledku ktorého jej vznikla škoda, tejto ochrany sa mala domáhať podľa vyššie uvedeného zákona.

Čl. 6 ods. 1 dohovoru upravuje právo na spravodlivé súdne konanie. Právo, aby vec bola prejednaná spravodlivo, je jednou, i keď zrejme ústrednou zložkou širšieho pojmu práva na spravodlivý proces popri iných zárukách, ktoré sú obsahom tohto všeobecného pojmu. Právo na spravodlivý proces je tvorené radom ďalších práv a záruk. Najhlavnejšie z nich sú princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórneho prejednanie veci, právo byť prítomný na konaní a osobne sa vyjadriť k svojej záležitosti. Medzi jednotlivými zložkami práva na spravodlivé prejednanie veci je úzka súvislosť a vzájomná podmienenosť. Právo na spravodlivé prejednanie veci sa vzťahuje na každé konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskom práve alebo záväzku. Nejde o porušenie práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Čl. 6 ods. 1 dohovoru sa každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov pred súdom. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup na súd, pričom k nemu sa pridávajú záruky, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti napadla v konaní pred ústavným súdom rozsudok okresného súdu č. k. 13 C 41/02-92 z 31. marca 2003 o zaplatenie 353 053 Sk z titulu náhrady škody spôsobenej advokátom v rámci výkonu svojho povolania a rozsudok krajského súdu č. k. 2 Co 312/03-107 z 10. decembra 2003 o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu č. k. 13 C 41/02-92 z 31. marca 2003.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné k uvedenej judikatúre, ktorá je relevantná aj pre danú vec, dodať, že z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00). Len výnimočne by otázka splnenia podmienok konania pred všeobecnými súdmi mohla byť predmetom kritiky zo strany

ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a zároveň by mali za následok porušenie nejakého základného práva alebo slobody.

S poukázaním na uvedené ústavný súd konštatuje, že v danej veci o takýto prípad nejde. V konaní pred okresným súdom a krajským súdom si sťažovateľka uplatnila náhradu škody, ktorú jej mal spôsobiť advokát, ktorý zmeškal lehotu na podanie dovolania proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 143/99 z 22. februára 2000. Zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú pri výkone povolania je upravená v § 21 zákona Slovenskej národnej rady č. 132/1990 Zb. o advokácii v znení neskorších predpisov, podľa ktorého advokát zodpovedá klientovi za škodu, ktorú mu spôsobil v súvislosti s výkonom advokácie, pričom tejto zodpovednosti sa zbaví, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho možno žiadať. Sťažovateľka nepreukázala vznik škody a dostala sa tak do stavu dôkaznej núdze pri jej tvrdení, že by mala úspech pred dovolacím súdom. Nevyplatená náhrada mzdy, ktorú si sťažovateľka uplatnila ako náhradu škody proti advokátovi, bola by možná iba v spojení s vyhovujúcim rozhodnutím súdu v jej prospech. To by však predpokladalo zrušenie rozhodnutia najvyšším súdom a stav, že by novo rozhodli súdy (okresný a krajský) tak, že by sťažovateľke priznali náhradu mzdy. Takýto postup však sťažovateľka nevedela preukázať. Avšak nepreukázala ďalšie dva predpoklady občianskoprávnej zodpovednosti za škodu, a to vznik škody a príčinnú súvislosť. Vzhľadom na to rozhodnutie okresného súdu, ktorým sa zamietla žaloba sťažovateľky o náhradu škody spôsobenej pri výkone advokátskeho povolania, a rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok, považuje ústavný súd za rozhodnutie, ktoré nie je arbitrárne a je i náležite zdôvodnené.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť vo zvyšnej časti (bod 2 výrokovej časti uznesenia) po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2004